

med den ærede Ordfører for Udvalget, naar hun fremhævede, at man havde søgt at gennemføre noget mere Frisind ved sine Ændringer. Hvis det skal være kirkeligt Frisind, tror jeg dog nok, vi har Grund til at bede os fritaget for den Slags kirkeligt Frisind. Den ærede Ordfører har i Betænkningen udtalt, at man fra Flertallets Side ønsker denne Lov betragtet som en Undtagelseslov. Ja, det er, naar man ser paa denne Bestemmelse, en Undtagelseslov ogsaa i den Henseende, at Lægmand kun undtagelsesvis vil faa Adgang til Præsteembeder. I saa Henseende maa jeg lykønske den højtærede Kirkeminister, thi det fremgik klart af den Tale, hvormed han forelagde Lovforslaget, at det kun skulde være i rene Undtagelsestilfælde, Lægmand fik Adgang til Præsteembeder. Det er opnaaet ved det Forslag, som Flertallet har stillet. Det vil kun blive Undtagelser. Men om det vil blive de bedste Undtagelser, som den højtærede Kirkeminister ønskede, det skulde blive, det bliver en anden Sag, thi det plejer ikke at være de fremragende Personer, de, der virkelig har noget ejendommeligt at bringe — og paa det kirkelige Omraade er det ejendommelige mangen Gang det, der har Livet i sig —, som kan samle Enstemmighed om sig, samle alle Retninger om sig. Det bliver mere de middelmaadige, lidt udviskede, der har Udsigt til at samle Enstemmighed om sig, altsaa just ikke den Slags Undtagelser, som den højtærede Kirkeminister gjorde sig til Talsmand for i sin Forelæggelsestale. Naar det har været det ærede Flertals Hensigt, som det udtales i Betænkningen, at lægge Afgørelsen i Menighedsraadets Haand, saa har det efter min Mening været meget uheldigt med at gøre dette. Jeg er snarere tilbøjelig til at sige, at det ved denne Bestemmelse tager Afgørelsen ud af Menighedsraadets Haand. Sjældent har jeg set en saa god Villie som hos Flertallet i dette Tilfælde, men en saa ringe Evne til at gennemføre denne gode Villie. Jeg kommer til at tænke paa det gamle Ord: Det gode, som jeg vil, det gør jeg ikke; men det onde, som jeg ikke vil, det gør jeg.

Endvidere vil jeg omtale, at Mindretallet har stillet et Ændringsforslag under Nr. 5, hvorved vi foreslaar, at Kravet om, at en Præst fra en dansk Menighed i Udlandet skal have en anbefaling fra vedkommende Kirkesamfund, udgaar. Lige saa naturligt det er, at en saadan anbefaling foreligger, lige saa unaturligt er det, hvis et Menighedsraad virkelig ønsker at faa en saadan Mand paa Grund af sit eget Kendskab til ham, selv om han ikke kan præstere den

nævnte anbefaling, at nægte Menighedsraadet det.

Saa er der endelig nogle Ændringsforslag, nemlig Nr. 1, Nr. 11, Nr. 16 og Nr. 20, der gaar ud paa at aabne Adgang for Kvinder til Præstestillingen. Det er jo et Spørgsmaal, som flere Gange har været drøftet i Rigsdagen. Jeg ser, at Flertallet i sin Betænkning har udtalt, at det ikke har ønsket at indlade sig paa de principielle Spørgsmaal af anden Art, som er inddraget under Behandlingen fra Mindretallets Side. Jeg havde troet, at den ærede Ordfører for Udvalget havde gjort opmærksom paa, hvad det var for principielle Spørgsmaal af anden Art, som er inddraget under Behandlingen fra Mindretallets Side. „De“ Spørgsmaal, siger man i Betænkningen — der maa altsaa være flere. Hvis der kun havde staaet: det principielle Spørgsmaal om Kvinders Adgang til Præsteembeder, maatte jeg alligevel have gjort Indsigelse derimod, thi det er efter min Mening ikke et principielt Spørgsmaal for andre end dem, som selv gør det dertil; det er kun en naturlig Fortsættelse eller Udvidelse af den almindelige Lovgivning om Kvinders Adgang til Stillingerne i vort Samfund, og Folkekirken er jo ogsaa, selv om den er noget mere, et borgerligt Samfund. Det er snarere en Undtagelse fra et Princip, at man ikke har givet Kvinderne denne Adgang, og det paahviler dem, som gør Undtagelsen, som ikke kan stemme for, at Adgangen udvides til Kvinder, at levere Beviset for, at det ikke kan lade sig gøre. Det er heller ikke et Principsspørgsmaal, naar vi ser det fra et kristeligt Synspunkt, thi det er almindelig anerkendt — paa faa Undtagelser nær — fra kirkelig Side ved Erklæringer, som ved tidligere Lejlighed har foreligget, baade fra det teologiske Fakultet og fra Biskopperne — i hvert Fald Flertallet af dem —, at der ikke fra kristelig Side kan gøres nogen Indvending mod denne Adgang for Kvinder. Ja, den ærede Ordfører betragter det end ikke selv som et Principsspørgsmaal. Den ærede Ordfører har skrevet en Artikel i et Blad, som hedder „Kvinden og Samfundet“, hvori hun nævner en halv Snes Kvinder, som hun kunde tænke sig kunde være Præster i Folkekirken, og hun udtaler, at hvis en af disse søgte et saadant Embede — ja, de kan nu ikke søge et saadant Embede, det er jo det, Striden staar om —, men hvis en Menighed ønskede en af disse til Præst, og det saa blev forelagt Rigsdagen, vilde det være meget vanskeligt for Rigsdagen at modsætte sig det. „Da er jeg vis paa, at al Modstand vilde ophøre, thi